

วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 3 เทศกาลมหาพรต ปี C

ข้อคิดจาก FABC

- ความจำเป็นที่จะต้องกลับใจและคืนดีกับพระเจ้า (ศีลอภัยบาป)
- เพื่อสนับสนุนให้คริสตชนคืนดีกับพระเจ้า สารภาพบาป หันหนีจากบาป
- และพยายามที่จะเข้ามารับศีลอภัยบาปอย่างสม่ำเสมอ

บทอ่านจากหนังสืออพยพ (อพย 3:1-8ก, 13-15)

- หนังสืออพยพให้ภาพลักษณ์ของการที่โมเสสพบพระเจ้า ณ พุ่มไม้ที่ลุกเป็นไฟแต่ไม่ได้มอดไหม้ไปนั้น เป็นการประทับอยู่ของพระเจ้า การประทับแบบพิเศษ ที่ทำให้เห็นว่า การประทับอยู่ของพระเจ้า พระยาห์เวห์นั้น เป็นเรื่องสำคัญ
- เพราะเหตุว่า “พระเจ้าทรงศักดิ์สิทธิ์” ดังนั้น สถานที่พระองค์ประทับ ณ บริเวณที่โมเสสได้พบพุ่มไม้ที่ลุกเป็นไฟและพระเจ้าตรัสกับท่านนั้น ณ สถานที่นั้น ก็ถูกเรียกว่าเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ด้วยเช่นกัน
- โมเสสเข้าไปใกล้พุ่มไม้ที่ลุกโชนอยู่นั้น พระเจ้าตรัสเรียกท่าน และตรัสว่า “อย่าเข้ามาใกล้กว่านี้” ที่สำคัญ พระองค์ตรัสกับโมเสสว่า “จงถอยร่นเข้าเสีย เพราะที่ซึ่งเจ้ากำลังยืนอยู่นี้เป็นที่ศักดิ์สิทธิ์” หมายความว่า ณ สถานที่ศักดิ์สิทธิ์นั้น โมเสสจำเป็นต้องให้ความเคารพ ซึ่งเรื่องนี้เราคนไทยทราบดีว่าการถอยร่นเข้าหาสถานที่ต่างๆ นั้น โดยเฉพาะวัด เป็นเครื่องหมายของการเคารพ ให้เกียรติต่อสถานที่นั้นๆ
- นอกนั้น เราพบว่า โมเสสปิดหน้าของตน เพราะไม่กล้ามองดูพระเจ้า ความหมายคือเขาสำนึกและยอมรับถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และสำนึกถึงความไม่เหมาะสมของตนเองต่อพระพักตร์พระเจ้านั่นเอง เพราะว่า พระเจ้าคือพระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าพระผู้ศักดิ์สิทธิ์สูงสุด
- สรุปคือ “เพราะพระเจ้าศักดิ์สิทธิ์ มนุษย์จึงต้องมีความเจียมตน สำนึกตนเอง และวางตนเองให้เหมาะสมกับความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า”
- สำหรับโมเสส เขาคือเครื่องหมายหรือตัวแทนของชนชาติของพระเจ้าที่จะต้องใกล้ชิดกับพระองค์อย่างเหมาะสมกับความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า เราจะเข้าใจเรื่องนี้ดีถ้าเราได้ไตร่ตรองบัญญัติแห่งความศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายของอิสราเอล หนังสือเลวีนิติที่เห็นว่า “พระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้น ประชากรของพระองค์ต้องดำเนินชีวิตศักดิ์สิทธิ์”
- ความหมายคือ ต้องไม่ดำเนินชีวิตปะปน ปนเป ไปกับความชั่วร้าย และความไม่ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่ตรงข้ามกับพระเจ้า

บทอ่านจากจดหมายนักบุญเปาโลถึงชาวโครินธ์ฉบับที่หนึ่ง (1 คร 10:1-6, 10-12)

- เปาโลเน้นกับบรรดาคริสตชนที่เมืองโครินธ์ถึงเรื่องชีวิตของชาวอิสราเอล เรื่องราวของโมเสสในถิ่นกันดารว่า ประชากรของพระเจ้าในอดีต ประสบการณ์แห่งการเดินทางกับพระเจ้าในถิ่น

กันดาร ที่พระเจ้าทรง “เลี้ยงดูและเอาใจใส่” ทุกอย่างนั้น เป็นเวลาที่พิสูจน์ความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า

- ถ้าพวกเขาสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า พระเจ้าทรงอวยพร ถ้าพวกเขาละเลยความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า พระเจ้าทรงลงโทษเพื่อพวกเขาได้สำนึก กลับใจ และไม่หลงไปจากความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
- เปาโลเน้นว่า ประสบการณ์เหล่านี้ในพระคัมภีร์ คือเรื่องการอพยพเร่ร่อนของพวกเขา มีไว้เพื่อเตือนสติพวกเขา เตือนสติคริสตชนไม่ให้ละเลยความดี และความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า ให้คริสตชนต้องเข้มแข็งและยืนหยัดในความสัตย์ซื่อ ศรัทธา และเป็นคนศักดิ์สิทธิ์ เพราะว่าพระเจ้าทรงศักดิ์สิทธิ์ และเราทุกคนล้วนเป็นบุตรของพระเจ้า

บทอ่านจากพระวรสารนักบุญลูกา (ลก 13:1-9)

- พระเยซูเจ้าประกาศสอนถึง “ความรับผิดชอบ” ต่อพระเจ้า
- ประชาชนอาจมีประสบการณ์ที่เห็นความพินาศของผู้คนก็จริง เช่น คนที่ถูกปีศาจสั่งประหารชีวิต หรือคนที่ถูกหอสิโลอัมพังทับตาย ประสบการณ์เหล่านี้ พระองค์สอนพวกเขาให้เห็นว่า ที่จริงคนเหล่านี้อาจไม่ใช่คนเลวกว่าประชาชนที่กำลังฟังพระองค์ เพราะอันที่จริงแล้ว หลายคนอาจจะเลวร้ายกว่าคนเหล่านั้นที่ต้องตายจากไปเพราะการเบียดเบียนหรือเพราะอุบัติเหตุ
- ประเด็นสำคัญที่พระองค์เน้นคือ พระองค์ประกาศอย่างสง่างามว่าความพินาศแท้จริงของมนุษย์คือ “ถ้าเขาไม่ได้กลับใจเปลี่ยนทางดำเนินชีวิต”
- สาระสำคัญคือ การที่ทุกคนรู้สำนึกถึงตนเอง ความผิดของตน และ “กลับใจ” เปลี่ยนชีวิต เปลี่ยนวิถีทางดำเนินชีวิต หมายความว่า ไม่กลับไปเดินทางผิดนั้นอีก ละจากความบาปและการละเมิดหันมาหาพระเจ้าพระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ต่างหากที่เป็นพระเจ้าของตน
- พระองค์ให้คำอุปมาที่ทำให้เห็นว่า พระเจ้าคือผู้ที่
 - แสวงหา พระองค์ออกไปหาผลจากต้นมะเดื่อที่ปลูกไว้ (แต่ไม่พบ)
 - รอคอย พระองค์รอคอยผลจากต้นมะเดื่อต้นนั้นสามปี (ถึงเวลาที่ควรจะตัดมันทิ้งเสียแล้ว)
 - พระองค์ให้โอกาส พระองค์ให้โอกาสที่จะรอคอยผลของต้นมะเดื่ออีกครั้ง
- นี่คือธรรมชาติและความดีอีกทั้งความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า มนุษย์ต้องแสวงหาพระองค์ ไกลชิดพระองค์ และทำตนให้เกิดผลเป็นความดี ความศักดิ์สิทธิ์ ตามพระประสงค์ของพระเจ้าเสมอ
- โดยกลับใจ เปลี่ยนทางดำเนินชีวิต หันกลับมาหาพระเจ้าพระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ จากหนทางที่ไม่ศักดิ์สิทธิ์หรือเป็นมลทินของตนเองเสมอ
- สาระสำคัญคือ ศรัทธาและนับถือความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าเป็นที่ตั้ง และให้เป็นชีวิตของตน

การไตร่ตรอง

- พี่น้องที่รัก ให้เรายอมรับความจริงพร้อมกับในหัวใจ ประสานความเชื่อมั่นเป็นหนึ่งเดียวกันเกิดว่า “พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าพระผู้ศักดิ์สิทธิ์ พระเจ้าองค์ความดี” วันนี้เรามาพร้อมหน้ากันในวันพระเจ้าวันศักดิ์สิทธิ์เพื่อประกาศความเชื่อมั่น
- ในโอกาสเทศกาลมหาพรตเช่นนี้ ให้เราทำความเชื่อของเราในพระเจ้า “พระผู้ศักดิ์สิทธิ์” ให้เป็นรูปธรรมจริงๆ จะดีไหม ดังเช่นโมเสสเข้ามาใกล้พระเจ้า โดยสำนึกและทำตัวให้เหมาะสมเพื่อฟังพระองค์ รับพันธกิจของพระองค์ไปทำให้ประชากรของพระองค์ได้รอดจากการกดขี่นั่นเอง
- ดังนั้น เราควรมิใช่หรือที่จะต้องมี “สำนึก” ก่อนอื่นใดในความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าและความเล็กน้อยของเรา จำเป็นที่เราต้องสุภาพต่อพระองค์ ถ่อมตนเองต่อพระองค์ ดำเนินชีวิตในความจริงนี้ ย่อมทำให้คริสตชนเป็นคนที่สุภาพ ถ่อมตน และมั่นใจในพระเจ้า มั่นใจในพระวาจาและพลังของพระองค์ไม่ใช่หรือ
- และเมื่อเราศรัทธาในความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์เช่นนี้ การวางตัวของเรา ความประพฤติของเราควรเป็นเช่นไร พี่น้องสามารถไตร่ตรองและใช้จินตนาการได้ จากประสบการณ์แท้ของตน
- เรียกว่า ให้ถือความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าเป็นเป้าหมาย และมุ่งสู่พระองค์เต็มกำลัง โดยสำนึกตนเอง ปรับทิศ ปรับทาง ปรับความประพฤติ หรือสำนึก กลับใจ เพื่อเข้าใกล้ชิดพระองค์
- มหาพรตเป็นเวลาแห่งการใกล้ชิดพระเจ้าอย่างพิเศษ โดยทางพิธีกรรม พระวาจา และการปฏิบัติธรรมนิยมต่างๆ ของมหาพรต ดังนั้น สิ่งสำคัญคือจำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้องสำนึก กลับใจ ใช้โทษบาป
- และที่สำคัญ “รับศีลอภัยบาปสม่ำเสมอ” เป็นเครื่องหมายแห่งการถ่อมตนและปรารถนาที่จะใกล้ชิดพระเจ้า
- บางทีปัจจุบันนี้ความสำนึกในเรื่องศีลอภัยบาปอาจอ่อนลง ความเข้าใจเรื่องบาปอาจถูกละเลยไปมาก แต่ถ้าเพียงแต่เราหันมาหาพระเจ้า รู้จักและเข้าใจพระเจ้า เห็นพระเจ้าตลอดประวัติศาสตร์แห่งความรอดในพระคัมภีร์ โดยอ่านพระวาจา และไตร่ตรองเสมอ ภาวนามากขึ้น เราคงเห็นพระเจ้าเป็นเป้าหมายชัด และเราคงพบอย่างชัดเจนว่าโลกปัจจุบันทำให้เราหันเหไปจากพระเจ้ามากที่สุดทีเดียว
- พี่น้องที่รัก พี่น้องคิดใหม่ว่ายิ่งเราเห็นพระองค์ เข้าใกล้พระองค์ยิ่งขึ้นเพียงใด เราจะเห็นและเข้าใจตัวเราเองมากขึ้นเพียงนั้น และพี่น้องจำพระวาจาตอนนี้ได้ไหม “พระเจ้าข้าเมื่อไรเล่าที่ข้าพเจ้าเห็นพระองค์ หิว กระหาย เป็นแขกแปลกหน้า ฯลฯ ...คำตอบคือทุกสิ่งที่ท่านทำกับพี่น้องที่ต่ำต้อยของเรา ท่านทำกับเราเอง”
- พี่น้องที่รัก มหาพรตเป็นเวลาที่เราต้องใกล้ชิดพระมากที่สุด สำนึกถึงพระเจ้ามากที่สุดเพื่อเราจะรู้และเข้าใจตนเองอย่างดีว่าพระเจ้าสำคัญเพียงใดสำหรับชีวิตของเรา ดังนั้น เชื่อว่า ความรัก

ความเมตตา ความใกล้ชิดกับพี่น้อง การช่วยเหลือ การให้ทาน การให้อภัย ซึ่งเป็นจิตตารมณ์ของมหาพรตนี้แหละที่จะทำให้เราใกล้ชิดพระเจ้า และเราได้ตระหนักถึงตนเองมากที่สุด

- สุขสันต์วันพระเจ้า ขอให้เรามีสำนึกในการพบกับพระเจ้าพระผู้ศักดิ์สิทธิ์ทุกวันเสมอ และให้เราได้หันมาหาพระองค์ หันชีวิต ความประพฤติ มาสู่พระเจ้าองค์ความดีและความศักดิ์สิทธิ์ และพระองค์ปรากฏเป็นรูปธรรมในสังคม ในเพื่อนพี่น้องและในตัวเราแต่ละคน ขอให้ชีวิตของเราเกิดผลให้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้าเสมอ พระองค์คอยเราเสมอ แสวงหาเราเสมอ และที่สำคัญพระองค์ให้ออกาสเราเสมอเพื่อกลับมาหาพระองค์